

Nr. 1. Januar 2014

Kursus

Nye takster for kørselsgodtgørelse

Status på sager i Højesteret vedrørende interessekonflikt

Ombygningen af Vestre Fængsels besøgslokaler og indleveringsfaciliteter

Rigsrevisionen har kigget på straffesagskæden

Passive deltagere i tæskehold

Lægdommere roser de juridiske dommere

Høringer: Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed - Ændring af færdselsloven - Skriftlig behandling af anke i straffesager med samstemmende påstande

1. Interessekonflikt – Forsvarerbeskikkelse
2. Interessekonflikt – Forsvarerbeskikkelse
3. Medvirken - Vold
4. Indrejseforbud
5. Afhøringsstilladelse – Den Uafhængige Politiklagemyndighed

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Kursus

Landsforeningen inviterer til kurset "**straffesager mod psykisk syge**".

Kurset afholdes den 15. marts 2014 i "Mogens Dahl Koncertsal" i København og den 29. marts 2014 på "Hotel Opus" i Horsens.

Undervisere er senioranklager Anne Birgitte Stürup, Statsadvokaten i København, og overlæge Dorte Sestoft, Retspsykiatrisk Klinik.

Program:

08:45

Morgenmad

09:30

Introduktionsopgave

Mentalundersøgelse - de retlige rammer, herunder proportionalitet

Hvordan laves en mentalundersøgelse?

Introduktion til personkredsen omfattet af straffelovens § 16

12:30

Frokost

13:30

Diagnoserne - hvem er omfattet af straffelovens § 16, 69 og 73

Patologiske rustilstande

Foranstaltningerne

Kontrol og ophævelse

16:30

Afrunding og evaluering

Kurset udgør 9 lektioner.

Alle medlemmer af foreningen får i uge 6 tilsendt en e-mail med nærmere om tilmelding og betaling.

Nye takster for kørselsgodtgørelse

Satserne for skattefri kørselsgodtgørelse er ændret med virkning fra 1. januar 2014. Satsen for kørsel i bil eller motorcykel indtil 20.000 km. pr. år er (nedsat til) 3,73 kr. Ved kørsel i bil eller motorcykel ud over 20.000 km. pr. år er satsen (nedsat til) 2,10 kr.

Status på sager i Højesteret vedrørende interessekonflikt

I sidste nummer af Meddelelser blev bragt en oversigt over fire verserende sager ved Højesteret vedrørende interessekonflikt. Højesteret har den 17. december 2013 truffet afgørelse i to af disse sager. Begge sager er omtalt i dette nummer af Meddelelser. Et af kæremålene ("LTF-sagen") er frafaldet af sigtede. Den sidste sag forventes afgjort inden for kort tid.

Der henvises i øvrigt til Sysette Vinding Kruses og Elsebeth Rasmussens artikel i Advokaten 8/2012, side 12 ff.

Ombygningen af Vestre Fængsels besøgslokaler og indleveringsfaciliteter

Landsforeningen har i december 2013 modtaget nedenstående meddelelse fra sikkerhedschef, Annette Heimann, Københavns Fængsler, i anledning af ombygningen af Vestre Fængsels besøgslokaler og indleveringsfaciliteter:

"Der vil i forbindelse med opførelsen af Københavns Fængslers nye besøgs og indleveringsfaciliteter, blive oprettet midlertidige bygninger til afholdelse af besøg og indlevering af effekter til klienterne.

Indlevering og sikkerhedsgodkendelse af pårørende m.m. til klienterne, vil blive opført ude foran fængslet og besøgsfaciliteterne vil ligge indenfor muren.

Ombygningerne forventes at være afsluttet i begyndelsen af 2015.

De midlertidige bygninger er ikke af samme standard, hvilket blandt andet vil kunne medføre, at der kan være lidt længere ventetid og desværre har det ikke været muligt at lave venterum.

Med hensyn til parkeringspladser, så vil det i byggeperioden ikke være muligt, at parkere på de parkeringspladser der lå overfor indleveringen, da de blandt andet er inddraget til opbevaring af byggematerialer og de eksisterende parkeringspladser langs fængslets mure, er ligeledes reduceret, så man kan desværre opleve at det ikke er muligt, at finde en parkeringsplads.

Vi håber på, at alle vil have forståelse for de gener byggeriet vil medføre, men vi vil i videst muligt omfang forsøge afværge generne byggeriet måtte medføre.

Hvis der er spørgsmål til ovenstående eller andet i relation til besøgs og indleveringsfaciliteterne kan der rettes henvendelse til den daglige leder på områderne; Lene Kempf på telefon 72 55 52 84 eller på mail Lene.Kempf@Kriminalforsorgen.dk.”

Rigsrevisionen har kigget på straffesagskæden

Rigsrevisionen har kigget på, hvordan behandlingen af straffesager kan effektiviseres. Det fremgår af den beretning, som Statsrevisorerne i januar 2014 har fremsendt til bl.a. Folketinget.

Undersøgelsens hovedkonklusion er:

”Rigsrevisionen finder, at Justitsministeriet og myndighederne ikke har fokuseret tilstrækkeligt på at skabe et sammenhængende og overskueligt overblik over straffesagskæden. Selv om straffesager flyder mellem flere myndigheder, har de eksisterende opgørelser over sagsbehandlingstider primært fokuseret på sagsbehandlingstider i de enkelte myndigheder, hvilket betyder, at der ikke har været viden om gennemløbstider fra anmeldelse, til straffesagerne afsluttes.

Da lovgivningen kræver, at myndighederne behandler straffesager så hurtigt, som sagens beskaffenhed tillader, finder Rigsrevisionen imidlertid, at det er Justitsministeriets ansvar at tilvejebringe et grundlag for at vurdere, om straffesagsbehandlingen samlet set lever op til dette.

For at styrke gennemsigtigheden i myndighedernes behandling af straffesager har Rigsrevisionen derfor kortlagt gennemløbstider for straffesager, der blev afsluttet i 2012. Justitsministeriet har i 2013 taget initiativ til at nedsætte et controllerforum, der skal understøtte arbejdet med at etablere et tværgående datagrundlag. Rigsrevisionen vurderer, at etableringen heraf vil kunne bidrage til at styrke ministeriets overvågning.

Selv om myndighederne – særligt på lokalt niveau – samarbejder for at bidrage til, at sagerne kan flyde effektivt gennem straffesagskæden, finder Rigsrevisionen, at Justitsministeriet indtil nu har været for tilbageholdende med at insistere på tværgående løsninger i betragtning af ministeriets muligheder herfor som ressortansvarlig for alle myndigheder i straffesagskæden. Særligt vurderer Rigsrevisionen, at ministeriet tidligere burde have stillet et samlet krav til myndighederne om at implementere tværgående digitale løsninger. Rigsrevisionen finder det dog positivt, at ministeriet i løbet af 2013 har taget en række initiativer, der skal sikre et konstant strategisk fokus på straffesagskæden og på at styrke det tværgående samarbejde.

Rigsrevisionens kortlægning har vist, at det tog mellem 287 og 714 dage at gennemføre de straffesager, der blev afsluttet med påbegyndt afsoning i 2012.

Desuden har kortlægningen vist, at der er stor spredning i myndighedernes sagsbehandlingstider – også inden for de enkelte kriminalitetstyper.

Rigsrevisionen anbefaler:

- at Justitsministeriet analyserer resultaterne af Rigsrevisionens kortlægning af gennemløbstider for straffesager fra anmeldelse, til sagerne afsluttes, og vurderer, om de er tilfredsstillende og afspejler en hensigtsmæssig prioritering af resurserne
- at det tværgående datagrundlag, som Justitsministeriet planlægger at etablere, anvendes til at opgøre og synliggøre gennemløbstider for alle straffesager fra anmeldelse, til sagerne afsluttes
- at myndighederne analyserer gennemløbstiderne og spredningen i de enkelte delprocesser for at vurdere, om de kan hente inspiration fra de sager, der har den korteste sagsbehandlingstid
- at Justitsministeriet og myndighederne overvejer muligheden for i højere grad at opstille tværgående mål i myndighedernes resultatkontrakter i de tilfælde, hvor udfordringerne berører flere myndigheder
- at Justitsministeriet overvejer at identificere og følge en række indikatorer, som kan vise, om der er områder, hvor straffesagskæden ikke fungerer optimalt.”

Passive deltagere i tæskehold

På www.anklagemyndigheden.dk er der den 5. december 2013 offentliggjort en ny redegørelse fra Rigsadvokaten. Redegørelsen bygger på analyser af 63 straffesager fra de senere år.

Det konkluderes i redegørelsen, at passive deltagere i tæskehold bliver straffet på lige fod med dem, der slår løs på offeret. Det anføres videre i redegørelsen, at deltagerne i meget vid udstrækning bliver dømt for medvirken – også selvom de ikke har været aktive i den kriminelle handling. Rigsadvokaten konkluderer, at straffelovens regler om medvirken fungerer efter hensigten, og at der også i praksis er tale om et vidtrækkende ansvar for medvirken.

Rigsadvokaten udtaler, at eksemplerne kan ses som udtryk for, at de enkelte gruppe-medlemmer bliver ansvarlige også for de andre medlemmers handlinger i den samlede forbrydelse, så længe den ikke går ud over, hvad der var aftalt eller var en fælles forståelse om. Han bemærker dog, at det naturligvis skal bevises, at det enkelte gruppe-medlem var klar over, hvad der foregik.

Læggdommere roser de juridiske dommere

På www.domstol.dk er der den 15. januar 2014 offentliggjort en ny undersøgelse af brugernes tilfredshed med service og effektivitet ved Danmarks Domstole.

Knap. 4.500 domsmænd og nævninge har medvirket i undersøgelsen. Domsmænds og nævninges tilfredshed med de juridiske dommere er markant.

92 procent af domsmænd og nævninge har svaret, at afgørelsen indeholder en dækkende beskrivelse af sagens omstændigheder. 93 procent er enige i, at afgørelsen indeholder en dækkende begrundelse for resultatet. 95 procent er enige i, at dommerne har en passende autoritet.

Høringer

Justitsministeriet

jm@jm.dk

2. december 2013

Høring over Kommissionens forslag til Rådets forordning om oprettelse af en europæisk anklagemyndighed (2013-304-0146)

Ved e-mail af 31. oktober 2013 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om bemærkninger til ovennævnte forslag.

I den anledning kan Landsforeningen oplyse, at vi har haft lejlighed til at se Advokatrådets høringssvar.

Landsforeningen kan tilslutte sig Advokatrådets høringssvar.

På bestyrelsens vegne

Henrik Stagetorn

Justitsministeriet

jm@jm.dk

6. januar 2014

Høring over udkast til lov om ændring af færdselsloven (sagsnr. 2013-801-15)

Ved e-mail af 4. december 2013 har Justitsministeriet anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om eventuelle bemærkninger til ovennævnte lovforslag.

I den anledning kan landsforeningen oplyse, at landsforeningen har haft lejlighed til at gennemgå Advokatrådets høringssvar.

Landsforeningen kan tilslutte sig Advokatrådets høringssvar.

På bestyrelsens vegne

Henrik Stagetorn

Justitsministeriet
strafferetskontoret@jm.dk

27. januar 2014

Høring over udkast til lovforslag om ændring af retsplejeloven (Skriftlig behandling af anke i straffesager med samstemmende påstande) (2013-731-0034)

Ved e-mail af 20. december 2013 har Justitsministeriet anmodet om eventuelle bemærkninger fra Landsforeningen af Forsvarsadvokater til ovennævnte lovforslag.

I den anledning kan Landsforeningen oplyse, at Landsforeningen kan tilslutte sig lovforslaget.

På bestyrelsens vegne

Henrik Stagetorn

Landsforeningens Meddelelse 1/2014

Interessekonflikt – Forsvarerbeskikkelse

Retsplejelovens § 734, stk. 2, § 126

Forsvaret for flere sigtede i større narkosag kunne ikke udføres af advokater fra samme advokatkontor. Beskikkelsen af forsvareren blev herefter tilbagekaldt.

Højesterets kendelse i sag 208/2013, 17/12 2013

”Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse af byrettens kendelse, således at beskikkelsen af advokat A som forsvarer for T tilbagekaldes.

T har påstået stadfæstelse af landsrettens kendelse.

Anbringender

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at retsplejelovens § 734, stk. 2, ikke kun finder anvendelse, såfremt der er påvist modstridende interesser mellem de sigtede, men også hvis der er nærliggende risiko herfor. Hvor to sigtedes forsvar ikke kan varetages af samme advokat, kan der heller ikke ske beskikkelse af to forsvarere fra samme advokatfirma, da tilsvarende hensyn gør sig gældende. Der skal i overensstemmelse med de advokatetiske regler ske identifikation mellem forsvarere fra samme kontor. Baggrunden for en sådan ordning er først og fremmest et ønske om at sikre, at forsvaret tilrettelægges på en sådan måde, at det tilgodeser den sigtedes interesser bedst muligt uden risiko for, at den sigtedes forsvar kan blive påvirket af modstridende interesser til en anden sigtet i samme sag. Dette er i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention, og det fremgår da også af en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 25. september 1992, Croissant mod Tyskland, at retten til selv at vælge en forsvarer nødvendigvis må underlægges visse begrænsninger.

Ved afgørelsen af, om der er nærliggende risiko for modstridende interesser, kan bl.a. indgå, om der kan antages at bestå en form for aftalt rollefordeling mellem de sigtede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis de sigtede har relation til kriminelle grupperinger eller organiseret kriminalitet, herunder bandemiljøer, hvor der ofte er et hierarki medlemmerne imellem, og hvor der derfor bl.a. kan være risiko for, at de sigtede indbyrdes fordeler skylden mellem sig, ligesom det kan være tilfældet, hvis de sigtede er nært beslægtede. Det kan også indgå, om de sigtede ikke eller kun i begrænset omfang har afgivet forklaring under sagen. Endvidere må sagens karakter tillægges betydning. Risikerer de sigtede langvarige fængselsstraffe, vil de have incitament til at nedtone deres rolle i den kriminelle handling og eventuelt samtidig i videst muligt omfang placere ansvaret hos de øvrige sigtede.

I den konkrete sag er der nærliggende risiko for modstridende interesser mellem X og T. I sagen er der rejst sigtelse mod i alt otte personer for i forening og efter forudgående aftale at have indført og videreoverdraget store mængder narkotika. Der har efter politiets og anklagemyndighedens opfattelse været en rollefordeling blandt de sigtede i forbindelse med udførelsen af forbrydelserne. De sigtede har alle nægtet sig skyldige og har enten ikke ønsket at afgive forklaring i sagen eller har kun i begrænset omfang afgivet forklaring, herunder om deres respektive roller i de kriminelle handlinger. De sigtede blev endvidere alle varetægtsfængslet i medfør af bestemmelsen om kollusionsrisiko i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3. Hertil kommer en konkret interessekonflikt mellem X og T om besiddelsen af en aflyttet mobiltelefon.

T har navnlig anført, at teoretiske overvejelser om, at der muligt kan opstå en interessekonflikt, ikke kan føre til, at den væsentlige retsgaranti, som det frie forsvarervalg udgør, tilsidesættes.

Afgørende er alene, om de sigtede konkret og aktuelt har modstridende interesser. Det er sædvanligt og oftest helt uproblematisk, at der medvirker flere forsvarere fra samme kontor i et sagskompleks. Det gælder også, hvor sigtelsen lyder på, at de kriminelle handlinger er udøvet af de sigtede i forening. Retsplejelovens muligheder for at nægte forsvarerbeskikkelse er udtryk for en udtømmende opregning af undtagelserne fra hovedreglen. Retsplejelovens § 734, stk. 2, er formuleret som en begrænsning i forhold til et ellers frit forsvarervalg. Bestemmelsen indeholder alene den indskrænkning, at adgangen for én forsvarer til at være forsvarer for flere i samme sag forudsætter, at de sigtedes interesser ikke er modstridende. Der ses ikke i bestemmelsen at være belæg for en udvidet fortolkning. X og T har hver sin forsvarer uden indbyrdes instruktionsbeføjelser. Der kan ikke ske identifikation mellem advokater fra samme kontor. Subsidiært gøres det gældende, at anvendelse af principper fra retsplejelovens § 734, stk. 2, på advokater uden indbyrdes instruktionsbeføjelser alene kan ske meget indskrænket, dvs. i tilfælde, hvor en konkret og væsentlig interessemodsætning klienterne imellem er påvist. Endelig fremgår det af artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention, at en sigtet har ret til bistand af en forsvarer, som han selv har valgt.

Advokat A har igennem de seneste 12 år virket i samme advokatfirma som advokat B, hvor de sammen har haft adskillige større og mindre straffesager, herunder terrorsager, drabssager, narkotikasager mv., uden at dette har givet anledning til problemer. Disse sager har, som alle sager med flere sigtede, nødvendigvis indeholdt en mere eller mindre abstrakt eller konkretiseret risiko for, at en interessekonflikt kunne vise sig. Advokat A og advokat B har aldrig været beskyldt for kollusion eller for at have lagt utilbørligt pres på klienter. Konsekvensen af en afbeskikkelse er, at der i alle sager med flere sigtede ikke kan beskikkes forsvarere fra samme kontor.

I den konkrete sag har anklagemyndigheden på trods af adskillige måneders efterforskning ikke konstateret konkrete eller abstrakte interessekonflikter mellem T og de andre sigtede.

Den omstændighed, at politiet har set en telefon ved en hemmelig ransagning hos T, at politiet senere ved en anholdelse af X i en helt anden sag finder denne telefon i hans besiddelse, og at X ikke vil oplyse, hvem telefonen tilhører, indikerer ikke en interessekonflikt mellem de to.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om en advokat er afskåret fra at blive beskikket som offentlig forsvarer, fordi en anden advokat fra samme kontor er beskikket som forsvarer for en medsigtet. Bestemmelsen i retsplejelovens § 734, stk. 2, varetager – ligesom andre bestemmelser i retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar, herunder bl.a. § 730 om sigtedes ret til at vælge en forsvarer og § 736, stk. 1, hvorefter en beskikkelse af en offentlig forsvarer kan tilbagekaldes, når det findes nødvendigt i forsvarets interesse – grundlæggende retsplejemæssige hensyn til som led i en retfærdig rettergang at sikre et troværdigt effektivt forsvar for personer, der er sigtede i straffesager, jf. herved også artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention.

Bestemmelsen i § 734, stk. 2, må således også ses i sammenhæng med retsplejelovens § 126, hvorefter advokater skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik, og med Advokatrådets vejledende advokatetiske regler.

Efter § 734, stk. 2, kan samme person kun være beskikket som forsvarer for flere sigtede under samme sag, når de sigtedes interesser under sagen ikke er modstridende. For at den samme advokat kan beskikkes som forsvarer for flere sigtede i samme sag, skal der være en høj grad af sandsynlighed for, at der ikke kan opstå modstridende interesser. Bag bestemmelsen ligger en formodning for modstridende interesser blandt flere sigtede i samme sag såvel med hensyn til skyldspørgsmålet, hvis de nægter sig skyldige, som med hensyn til grundlaget for strafudmålingen.

Også hvor flere sigtede i samme sag ønsker advokater fra samme kontor beskikket som forsvarere, er der et behov for særligt at sikre, at forsvaret for den enkelte tiltællægges og fremstår som tilrettelagt udelukkende i den enkelte sigtedes interesse og uafhængigt af forsvaret af de øvrige. De nævnte retsplejemæssige hensyn kan derfor begrunde, at beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor for flere sigtede i samme sag må nægtes, når de sigtedes interesser under sagen er modstridende, eller der er nærliggende risiko herfor.

En sådan nærliggende risiko vil navnlig kunne være til stede, hvis der er tale om grov kriminalitet begået af flere i forening, f.eks. narkotikakriminalitet og personfarlige forbrydelser.

Hvis kriminaliteten samtidig er banderelateret, eller hvis der på anden måde er en særlig forbindelse mellem de sigtede, f.eks. i kraft af familierelationer, vil de retsplejemæssige hensyn i almindelighed føre til, at der ikke bør ske beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor.

Det spiller også en rolle, om de sigtede ikke eller kun i begrænset omfang har afgivet forklaring om egen eller andres rolle i hændelsesforløbet. I sidste ende beror det på en

konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder, om der på grund af risiko for interessekonflikter er grundlag for at afslå beskikkelse.

I den konkrete sag er der rejst sigtelse for grov narkotikakriminalitet begået af flere i forening, og de sigtede har kun i begrænset omfang afgivet forklaring. Der foreligger ikke oplysninger, som understøtter, at de sigtede ikke har modstridende interesser.

Højesteret finder, at der under de foreliggende omstændigheder ikke burde være sket beskikkelse af advokat A. Anklagemyndighedens påstand om, at beskikkelsen af advokat A som forsvarer for T tilbagekaldes, tages derfor til følge.

Thi bestemmes:

Beskikkelsen af advokat A som forsvarer for T tilbagekaldes.”

Landsforeningens Meddelelse 2/2014

Interessekonflikt – Forsvarerbeskikkelse

Retsplejelovens § 734, stk. 2, § 126

Forsvaret for flere sigtede i en grov sag om personfarlig kriminalitet kunne ikke udføres af advokater fra samme kontor. Da Højesteret behandlede kæremålet var selve straffesagen afgjort.

Højesterets kendelse i sag 172/2013, 17/12 2013

”Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at beskikkelsen af advokat A som forsvarer for T tilbagekaldes.

T har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at retsplejelovens § 734, stk. 2, ikke kun finder anvendelse, såfremt der er påvist modstridende interesser mellem de sigtede, men også hvis der er nærliggende risiko herfor. Hvor to sigtedes forsvar ikke kan va-

retages af samme advokat, kan der heller ikke ske beskikkelse af to forsvarere fra samme advokatfirma, da tilsvarende hensyn gør sig gældende. Der skal i overensstemmelse med de advokatetiske regler ske identifikation mellem forsvarere fra samme kontor. Baggrunden for en sådan ordning er først og fremmest et ønske om at sikre, at forsvaret tilrettelægges på en sådan måde, at det tilgodeser den sigtedes interesser bedst muligt uden risiko for, at den sigtedes forsvar kan blive påvirket af modstridende interesser til en anden sigtet i samme sag. Dette er i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention, og det fremgår da også af en dom afsagt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol den 25. september 1992, Croissant mod Tyskland, at retten til selv at vælge en forsvarer nødvendigvis må underlægges visse begrænsninger.

Ved afgørelsen af, om der er nærliggende risiko for modstridende interesser, kan bl.a. indgå, om der kan antages at bestå en form for aftalt rollefordeling mellem de sigtede. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis de sigtede har relation til kriminelle grupperinger eller organiseret kriminalitet, herunder bandemiljøer, hvor der ofte er et hierarki medlemmerne imellem, og hvor der derfor bl.a. kan være risiko for, at de sigtede indbyrdes fordeler skylden mellem sig, ligesom det kan være tilfældet, hvis de sigtede er nært beslægtede. Det kan også indgå, om de sigtede ikke eller kun i begrænset omfang har afgivet forklaring under sagen. Endvidere må sagens karakter tillægges betydning. Risikerer de sigtede langvarige fængselsstraffe, vil de have incitament til at nedtone deres rolle i den kriminelle handling og eventuelt samtidig i videst muligt omfang placere ansvaret hos de øvrige sigtede.

I den konkrete sag er der nærliggende risiko for modstridende interesser mellem X og hans storebror, T. Der er tale om særdeles alvorlig kriminalitet, og de er tiltalt for at have haft forskellige roller i hændelsesforløbet og har kun i begrænset omfang udtalt sig. Der må også lægges vægt på deres formodede tilknytning til bandemiljøet.

T har navnlig anført, at teoretiske overvejelser om, at der muligt kan opstå en interessekonflikt, ikke kan føre til, at den væsentlige retsgaranti, som det frie forsvarervalg udgør, tilsidesættes.

Afgørende er alene, om de sigtede konkret og aktuelt har modstridende interesser. Det er sædvanligt og oftest helt uproblematisk, at der medvirker flere forsvarere fra samme kontor i et sagskompleks. Det gælder også, hvor sigtelsen lyder på, at de kriminelle handlinger er udøvet af de sigtede i forening. Retsplejelovens muligheder for at nægte forsvarerbeskikkelse er udtryk for en udtømmende opregning af undtagelserne fra hovedreglen. Retsplejelovens § 734, stk. 2, er formuleret som en begrænsning i forhold til et ellers frit forsvarervalg. Bestemmelsen indeholder alene den indskrænkning, at adgangen for én forsvarer til at være forsvarer for flere i samme sag

forudsætter, at de sigtedes interesser ikke er modstridende. Der ses ikke i bestemmelsen at være belæg for en udvidet fortolkning. T og X har hver sin forsvarer uden indbyrdes instruktionsbeføjelser. Der kan ikke ske identifikation mellem advokater fra samme kontor. Endelig fremgår det af artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention, at en sigtet har ret til bistand af en forsvarer, som han selv har valgt.

Der er ikke påvist konkrete interesse modsætninger mellem X og T. Der er ikke afgivet modstridende forklaringer. Der er heller ikke i øvrigt noget, der tilsiger, at brødrene kan antages at have modstridende interesser. Hele hændelsesforløbet er desuden dokumenteret ved overvågningsvideoer.

Der er ikke nogen aftalt eller stiltiende rollefordeling. De omhandlede hændelser opstod tværtimod spontant og begyndte som almindeligt værtshusspektakel.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om en advokat er afskåret fra at blive beskikket som offentlig forsvarer, fordi en anden advokat fra samme kontor er beskikket som forsvarer for en medsigtet. Højesteret finder, at anklagemyndigheden har en retlig interesse i at få prøvet landsrettens kendelse, selv om spørgsmålet om forsvarerbeskikkelse for T, efter at sagen for hans vedkommende er afsluttet, ikke længere er aktuelt.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 734, stk. 2, varetager – ligesom andre bestemmelser i retsplejelovens kapitel 66 om sigtede og hans forsvar, herunder bl.a. § 730 om sigtedes ret til at vælge en forsvarer og § 736, stk. 1, hvorefter en beskikkelse af en offentlig forsvarer kan tilbagekaldes, når det findes nødvendigt i forsvarets interesse – grundlæggende retsplejemæssige hensyn til som led i en retfærdig rettergang at sikre et troværdigt effektivt forsvar for personer, der er sigtede i straffesager, jf. herved også artikel 6, stk. 3, litra c, i den europæiske menneskerettighedskonvention. Bestemmelsen i § 734, stk. 2, må således også ses i sammenhæng med retsplejelovens § 126, hvorefter advokater skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik, og med Advokatrådets vejledende advokatetiske regler.

Efter § 734, stk. 2, kan samme person kun være beskikket som forsvarer for flere sigtede under samme sag, når de sigtedes interesser under sagen ikke er modstridende. For at den samme advokat kan beskikkes som forsvarer for flere sigtede i samme sag, skal der være en høj grad af sandsynlighed for, at der ikke kan opstå modstridende interesser. Bag bestemmelsen ligger en formodning for modstridende interesser blandt flere sigtede i samme sag såvel med hensyn til skyldspørgsmålet, hvis de nægter sig skyldige, som med hensyn til grundlaget for strafudmålingen.

Også hvor flere sigtede i samme sag ønsker advokater fra samme kontor beskikket som forsvarere, er der et behov for særligt at sikre, at forsvaret for den enkelte tiltællægges og fremstår som tilrettelagt udelukkende i den enkelte sigtedes interesse og uafhængigt af forsvaret af de øvrige. De nævnte retsplejemæssige hensyn kan derfor begrunde, at beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor for flere sigtede i samme sag må nægtes, når de sigtedes interesser under sagen er modstridende, eller der er nærliggende risiko herfor.

En sådan nærliggende risiko vil navnlig kunne være til stede, hvis der er tale om grov kriminalitet begået af flere i forening, f.eks. narkotikakriminalitet og personfarlige forbrydelser.

Hvis kriminaliteten samtidig er banderelateret, eller hvis der på anden måde er en særlig forbindelse mellem de sigtede, f.eks. i kraft af familierelationer, vil de retsplejemæssige hensyn i almindelighed føre til, at der ikke bør ske beskikkelse af flere forsvarere fra samme kontor.

Det spiller også en rolle, om de sigtede ikke eller kun i begrænset omfang har afgivet forklaring om egen eller andres rolle i hændelsesforløbet. I sidste ende beror det på en konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder, om der på grund af risiko for interessekonflikter er grundlag for at afslå beskikkelse.

I den konkrete sag var der rejst tiltale for meget grov personfarlig kriminalitet begået af flere i forening, og de personer, som advokaterne A og B fra samme advokatkontor blev beskikket for, er brødre. Desuden havde de tiltalte kun i begrænset omfang afgivet forklaring. Højesteret finder, at der under de foreliggende omstændigheder ikke burde være sket beskikkelse af advokat A som forsvarer for T.

Thi bestemmes:

Advokat A burde ikke være beskikket som forsvarer for T.”

Medvirken - Vold

Straffelovens § 23, § 245

Det var ikke strafbar medvirken til vold, at fem indsatte i en arrest undlod at sige fra over for grov vold, der blev begået mod en anden indsat i en arrestgård under en gårdtur.

Højesterets dom i sag 245/2013, 20/1-2014

”Anbringender

T1, T2, T3, T4 og T5 har anført, at landsretten har anvendt straffeloven urigtigt, idet det går for vidt at statuere medvirkensansvar i den foreliggende situation. Der er ikke tilstrækkelig hjemmel hertil i straffelovens § 23, stk. 1.

Landsretten har lagt til grund, at der har været tale om reel passivitet fra de tiltaltes side. De tiltalte kunne ikke forudse voldsudøvelsen og vidste ikke på forhånd, hvem de skulle på gårdtur med. Voldsudøvelsen opstod pludseligt, og der forelå ingen aftale om vold. Der er ingen særlig tilknytning mellem de tiltalte og den dømte voldsudøver eller noget modsætningsforhold til forurettede.

Et strafferetligt medansvar for passivitet forudsætter, at der med rimelighed kan forventes en aktiv handling fra den passives side, og der er ikke grundlag for at fastslå en handlepligt. De tiltalte befandt sig i et lukket gårdrum i et arresthus. De var i en umulig situation, hvor de var afskåret fra frit at forlade stedet, og de risikerede repressalier, hvis de blandede sig eller tilkaldte en vagt.

Anklagemyndigheden har anført, at de tiltalte med rette er dømt for medvirken til den vold, som forurettede blev udsat for.

De tiltalte har ved deres tilstedeværelse under den langvarige voldsudøvelse og ved deres manglende afstandtagen fra volden skærpet situationen for den værgeløse forurettede, og de har med deres adfærd tilsluttet sig og understøttet den fortsatte voldsudøvelse. Det var muligt for alle de tiltalte at sige fra over for volden, f.eks. ved at kontakte vagterne i arresthuset.

Eventuel risiko for uvilje eller repressalier fra andre indsatte indebærer ikke, at den enkelte tiltalte har været i en situation, hvor det har været umuligt at sige fra over for volden.

Supplerende sagsfremstilling

Det fremgår af sagen, at der i Aarhus Arrest er ni gårde, og at volden fandt sted i gård 2. Denne gård er knap fire meter bred og godt ni meter lang. Den har tre murede vægge og et jerngitter i den ene ende – ud til et gangareal, hvorfra en vagt har mulighed for at holde opsyn, når han går forbi gården. Ved siden af gård 2 ligger andre tilsvarende gårde, hvor andre indsatte er på gårdtur på samme tidspunkt. Der er ikke mulighed for, at de indsatte i én gård kan se ind i en anden, og vagten har heller ikke mulighed for at se ind i alle gårde samtidig.

Der var ikke nogen videoovervågning, som dækkede de enkelte gårde i arresthuset, og hver enkelt gård var ikke på anden måde under konstant opsyn, mens gårdturen blev afviklet. Tilkald af vagt kunne kun ske ved at kalde gennem gitteret. Med mellemrum passerede en vagt forbi i gangarealet ud for de enkelte gårde.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og hovedspørgsmål

F blev den 2. november 2011 udsat for grov vold omfattet af straffelovens § 245, stk. 1, mens han i Aarhus Arrest var på en gårdtur. Volden, der med pauser stod på i ca. 45 minutter, bestod i spyt i ansigtet, mange slag i ansigtet og på kroppen, spark i baghovedet og spark på kroppen. Endvidere fik han presset en flaske mod sine tænder, mens der blev slået på den, og han blev tvunget til at spise ca. 15 cigaretskod. Der var seks andre indsatte i gården ud over F, nemlig A, hvis sag ikke er omfattet af anken, og de fem tiltalte T1, T2, T3, T4 og T5, som anken angår.

A blev fundet ansvarlig for den samlede voldsudøvelse, idet landsretten fandt det bevist, at han deltog aktivt i voldsudøvelsen. Landsretten lagde til grund, at der var i hvert fald to aktive voldsudøvere, men fandt det ikke bevist, hvem af de andre tiltalte der deltog aktivt i volden.

Landsretten fandt, at de fem tiltalte måtte være klar over den vold, der blev udøvet. Landsretten fandt ikke grundlag for at antage, at nogen af de tiltalte forud for gårdturen kunne forudse voldsudøvelsen, og de tiltalte havde ikke selv bestemt, hvem af de andre indsatte de skulle på gårdtur med. Efter bevisførelsen, herunder forurettedes forklaring om, at han ikke hørte, at nogen af de indsatte tog afstand fra det, der skete, og at ingen af de tiltalte har afgivet forklaringer om, hvordan de reagerede, da volden blev udøvet, fandt landsretten det bevist, at de tiltalte ikke sagde fra over for volden.

På den anden side var der ikke bevismæssigt grundlag for at antage, at nogen af de tiltalte ved tilråb eller lignende havde bakket op om volden.

Landsrettens flertal fandt, at de tiltalte må have indset, at de ved deres tilstedeværelse skærpede den situation, som den værgeløse forurettede befandt sig i. Flertallet lagde endvidere til grund, at det var muligt for hver af de tiltalte at sige fra over for volden ved at tilkalde vagterne for at bringe volden til ophør eller bede sig lukket ud – også uden derved at udpege gerningsmændene.

Ud over det anførte har landsretten ikke efter bevisførelsen fundet grundlag for at fastslå, hvad der er foregået i gården, herunder hvad hver enkelt af de tiltalte foretog sig under voldsudøvelsen, og hvor i gården han befandt sig. På baggrund af bevisresultatet har det derfor været nødvendigt for landsretten at bedømme de fem tiltalte ens, selv om i hvert fald en af dem som nævnt deltog aktivt i voldsudøvelsen.

Hovedspørgsmålet under anken er, om betingelserne for at pålægge de fem tiltalte et strafferetligt ansvar for medvirken til grov vold ved deres adfærd under voldsudøvelsen er opfyldt.

Højesteret skal tage stilling til dette spørgsmål ud fra de faktiske forhold, som landsretten har lagt til grund, og må således ligesom landsretten bedømme alle de fem tiltalte ens.

Medvirken til grov vold

Efter straffelovens § 23, stk. 1, 1. pkt., omfatter strafansvaret alle, ”der ved tilskyndelse, råd eller dåd” har medvirket til en forbrydelse. Straffeloven indeholder enkelte særlige regler om strafansvar for passivitet (undladelse), jf. f.eks. straffelovens § 141 (om forebyggelse af bl.a. en forbrydelse, der medfører fare for menneskers liv eller velfærd) og § 253, stk. 1, nr. 1 (om hjælp til nogen, der er i øjensynlig livsfare). Disse regler er ikke til hinder for, at ansvar for medvirken til en forbrydelse som f.eks. vold kan pådrages ved passivitet i de særlige tilfælde, hvor der er grundlag for at sidestille passivitet med en aktiv medvirkenshandling. Hertil kræves normalt, at der er en særlig forbindelse mellem den passive person og det kriminelle hændelsesforløb, således at der med rimelighed kunne forventes en aktiv handling fra den pågældende, idet passiviteten ellers kan anses som udtryk for tilslutning til eller understøttelse af forbrydelsen.

De tiltalte var frihedsberøvet i Aarhus Arrest, og de havde under frihedsberøvelsen ret til en daglig gårdtur af en times varighed. Tilsynet med afviklingen af gårdturene påhvilede arrestens personale, som i den forbindelse havde bestemt, hvem af de ind-

satte der skulle være sammen i hver af de ni gårde. Selv om volden med pauser stod på i ca. 45 minutter i den gård, hvor de tiltalte befandt sig, blev dette ikke opdaget af vagterne, hvis tilsyn alene bestod i, at de med mellemrum kom forbi gårdene.

Som nævnt foran har landsretten lagt til grund, at ingen af de tiltalte forud for gårdturen kunne forudse voldudøvelsen. Det kan endvidere efter landsrettens bevisresultat ikke lægges til grund, at de tiltalte havde nogen særlig tilknytning til hinanden eller til A, der som nævnt deltog aktivt i voldsudøvelsen. Der kan derfor ikke på dette grundlag fastslås en særlig forbindelse mellem den enkelte tiltalte og det kriminelle hændelsesforløb.

De tiltalte var til stede i gården og var klar over, at der over en længere periode blev begået grov vold. De havde ikke mulighed for at forlade gården, idet døren til gården var låst, men den enkelte tiltalte kunne have tilkaldt vagten eller henvendt sig til vagten under runderingerne for derved at forsøge at bringe volden til ophør eller for at bede sig lukket ud af gården.

Efter de foreliggende oplysninger, herunder om den vold, der blev udøvet mod forurettede af i hvert fald to aktive voldsudøvere, kan der ikke ses bort fra, at den enkelte tiltalte risikerede repressalier i form af tilsvarende vold straks eller senere, hvis han tilkaldte vagten eller i øvrigt på anden måde søgte at stoppe voldsudøvelsen.

På denne baggrund finder Højesteret, at det ikke udgør strafbar medvirken til vold, at de tiltalte undlod at sige fra over for volden som anført af landsrettens flertal.

Højesteret frifinder herefter de tiltalte.

Thi kendes for ret:

T1, T2, T3, T4 og T5 frifindes.”

Landsforeningens Meddelelse 4/2014

Indrejseforbud

Udlændingelovens § 59 b

T idømt 5 måneders fængsel for 5. gangs overtrædelse af udlændingelovens § 59 b samt udvist med indrejseforbud i 6 år.

Københavns byrets dom SS 3-31495/2013, 2/1-2014

”Udlændingelovens § 59 b,

Ved forud for den 8. december 2013 ca. kl. 17.00, hvor politiet rettede henvendelse til tiltalte i spillehallen beliggende X-gade i København, at være indrejst her i landet, selv om tiltalte ved Retten på Frederiksbergs dom af 5. maj 2011 blev udvist med indrejseforbud i 6 år gældende til den 31. maj 2017.

...

Rettens begrundelse og afgørelse:

Ved tiltaltes erkendelse og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til fængsel i 5 måneder, jf. udlændingelovens § 59 b.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at det er en 5. gangs overtrædelse af udlændingelovens § 59 b.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udvisning ikke kan antages at være særlig belastende for udlændingen, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.”

-----000-----

Rigsadvokatmeddelelse nr. 7/2006 (rettet september 2010), der er tilgængelig på www.anklagemyndigheden.dk er ikke opdateret med de gældende strafpositioner. Ved lov nr. 601 i 2011 er strafmaksimum i udlændingelovens § 59 b forhøjet til tre år. Det er i motiverne til loven forudsat, at indrejse i strid med et indrejseforbud i 1. gangstilfælde normalt skal straffes med ubetinget fængselsstraf i 10 dage og op til to måneder. I 2. gangstilfælde skal en overtrædelse af § 59 b normalt straffes med ubetinget fængsel fra 2-4 måneder og i 3. gangstilfælde med ubetinget frihedsstraf i mere end 5 måneder.

Afhøringsstilladelse – Den Uafhængige Politiklagemyndighed

Straffelovens § 156, retsplejelovens § 745 c

Forsvareren til en arrestant, der var sigtet for drabsforsøg i forbindelse med en bankkonflikt, havde meddelt politiet, at den sigtede ikke ønskede at udtale sig. En kriminalassistent kontaktede alligevel arrestanten telefonisk i fængslet og afhentede dagen efter arrestanten - uden at orientere forsvareren - og kørte arrestanten til politistationen. Afhøringen på politistationen blev ikke gennemført, da arrestanten ikke ønskede at udtale sig uden forsvarerens tilstedeværelse. Forsvareren indgav herefter klage til Den Uafhængige Politiklagemyndighed over kriminalassistenten. Den Uafhængige Politiklagemyndighed undersøgte sagen og videresendte sagen til anklagemyndigheden til vurdering af, om der var begået et strafbart forhold. Rigsadvokaten fandt det ikke strafbart men "meget beklageligt", at kriminalassistenten udlod at underrette forsvareren om den planlagte afhøring. Rigsadvokaten sendte herefter sagen tilbage til Den Uafhængige Politiklagemyndighed til eventuel videre behandling som adfærdsklage. Sagen er endnu ikke afgjort hos Den Uafhængige Politiklagemyndighed.

Afgørelse fra Rigsadvokaten, RA-2013-321-478, 8/1 2014

"De har ved brev af 19. november 2013 på vegne af Deres klient, A, klaget over Statsadvokaten i Københavns afgørelse af 8. november 2013.

Ved afgørelsen standsede statsadvokaten efterforskningen i sagen mod kriminalassistent B for overtrædelse af straffelovens § 156 ved at have kontaktet deres klient A, der var arrestant, og hentet ham til afhøring på politistationen uden at underrette Dem herom. Statsadvokaten tilkendegav dog samtidig, at hun fandt kriminalassistentens fremgangsmåde kritisabel.

...

Rigsadvokatens afgørelse og begrundelse

Det følger af retsplejelovens § 745 c, at forsvareren har adgang til at være til at overvære politiets afhøringer af sigtede og ret til at stille yderligere spørgsmål. Efter begæring skal forsvareren underrettes om tidspunktet for afhøringerne.

Det følger endvidere af samme bestemmelse, at hvis den sigtede er varetægtsfængslet, og der er truffet bestemmelse om isolation, må den sigtede ikke afhøres, uden at forsvareren er til stede, medmindre såvel den sigtede som forsvareren samtykker deri.

Bestemmelsen er indsat i retsplejeloven ved lov nr. 243 af 8. juni 1978 om ændring af retsplejeloven. Det fremgår af forarbejderne til loven, at en del af lovændringen bl.a. havde til formål at styrke forsvarerens stilling under efterforskningen, og der indførtes en principiel ligestilling mellem forsvareren og politiet med hensyn til sagens undersøgelse.

Bestemmelsen i § 745 c er ikke selvstændigt strafbelagt. Grundlaget for et eventuelt strafferetligt ansvar for overtrædelse af bestemmelsen vil derfor være de almindelige bestemmelser i straffelovens kapitel 16 om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv mv., herunder særligt bestemmelsen i straffelovens § 156.

I tilfælde af tjenstlige forsømmelser og tilsidesættelse af tjenestepligter vil en eventuel mulighed for at gøre et disciplinært ansvar gældende i reglen blive anset for en tilstrækkelig reaktion og foretrakkes frem for offentlig påtale, således at tiltale for overtrædelse af straffelovens bestemmelser kun rejses i grovere tilfælde. Der kan bl.a. henvises til den kommenterede straffelov, speciel del, 10. udgave (2012), side 130-131 og 161. Dette er også i overensstemmelse med retspraksis og administrativ praksis på området.

Det kan i den foreliggende sag lægges til grund, at efterforskningen ved X-politikreds ved e-mail af 24. oktober 2012 bad Dem (A's forsvarer) fremsende mulige afhøringsdatoer, hvis Deres klient ønskede, at De skulle være til stede i forbindelse med en afhøring. Hvis Deres klients indvilgede i at afgive forklaring hos politiet uden Deres tilstedeværelse, bad man endvidere Dem om at meddele dette snarest.

Ved e-mail af samme dato tilkendegav De udtrykkeligt over for politiet, at Deres klient ikke ville udtale sig.

Det kan endvidere lægges til grund, at kriminalassistent B var bekendt med Deres e-mail forud for den 6. november 2012, og at han uden forudgående kontakt med Dem tog telefonisk kontakt med Deres klient den 6. november 2012 og hentede ham med henblik på afhøring den 7. november 2012.

Der er afgivet divergerende forklaringer om, hvad der blev sagt og aftalt under telefonsamtalen den 6. november 2012. Kriminalassistent B har således forklaret, at Deres klient ved den første afhøring den 15. november 2012 havde givet udtryk for, at han gerne ville medvirke til at oplyse sagen, når han havde talt med sin advokat, og at kriminalassistenten derfor ringede til Deres klient den 6. november 2012, da der på det tidspunkt var gået 3 uger. Kriminalassistenten har videre forklaret, at Deres klient oplyste under telefonsamtalen, at han gerne ville lade sig afhøre af politiet, og at han havde drøftet sagen med sin advokat. Det blev derfor aftalt, at Deres klient skulle af-

hentes næste dag med henblik på afhøring. Han har endelig forklaret, at Deres klient den 7. november 2012 oplyste, at han gerne ville have sin advokat til stede under afhøringen.

Deres klient har derimod forklaret, at han under telefonsamtalen den 6. november 2012 sagde til den pågældende kriminalassistent, at han ikke havde talt med sin advokat endnu, at han gerne ville udtale sig til politiet, men at dette først skulle ske, når han havde talt med advokaten. Han har endvidere forklaret, at han den 7. november 2012 blev meget overrasket over at blive hentet til afhøring, at han igen nægtede at udtale sig, når advokaten ikke var til stede, og at kriminalassistenten blev ved med at presse ham til at udtale sig.

Der synes således at være forskellige opfattelser af, hvad der blev sagt og aftalt i forbindelse med telefonsamtalen den 6. november 2012 bortset fra, at der er enighed om, at Deres klient under samtalen tilkendegav, at fængselspersonalet ikke ville lade ham ringe til Dem eller til politiet.

Jeg er – efter en gennemgang af sagen – enig med statsadvokaten i den udtalte kritik af den foretagne disposition, som præciseret i udtalelsen af 19. december 2013.

Jeg finder det således meget beklageligt, at kriminalassistent B udlod at underrette Dem om den planlagte afhøring af Deres klient den 7. november 2012.

Det bemærkes i den forbindelse, at jeg er enig med advokat C (kriminalassistents B's advokat) i, at det af bestemmelsen i retsplejelovens § 745 c, 3. pkt. – modsætningsvis - kan udledes, at det alene er arrestantens samtykke, der skal indhentes før afhøring kan gennemføres, såfremt der ikke er tale om varetægtsfængsling i isolation.

Jeg har imidlertid lagt afgørende vægt på, at kriminalassistenten efter sin egen forklaring var bekendt med indholdet af den omtalte e-mail af 24. oktober 2012, hvorved De meddelte X-politikreds, at Deres klient ikke ønskede at udtale sig til sagen.

Den nævnte e-mail gav efter min vurdering kriminalassistenten anledning til at undersøge, hvorvidt De – såfremt Deres klient skulle ønske at lade sig afhøre – ønskede at fremsætte begæring om at modtage underretning om tidspunktet for afhøringen, jf. retsplejelovens § 745 c.

Jeg har herved lagt vægt på, at De ikke forud for den 6. november 2012 har haft anledning til at fremsætte begæring om at modtage underretning om tidspunktet for afhøringer, jf. retsplejelovens § 745 c, 2. pkt., idet De under henvisning til e-mail af 24. oktober 2012 har måttet antage, at Deres klient ikke ville blive afhørt.

Jeg har herudover lagt vægt på, at den planlagte afhøring først skulle finde sted dagen efter, hvorefter det tidsmæssigt ville have været muligt at underrette Dem forud for afhøringen.

Selv hvis Deres klient ikke under telefonsamtalen den 6. november 2012 positivt skulle have givet udtryk for, at han ønskede Dem med til afhøringen, finder jeg under henvisning til det ovenfor anførte, at kriminalassistenten burde have underrettet Dem om den planlagte afhøring. Det er i den forbindelse ligeledes indgået i min vurdering, at kriminalassistenten var bekendt med, at fængselspersonalet ikke ville lade deres klient ringe til hverken Dem eller politiet.

Ved ikke at have modtaget underretning om den planlagte afhøring, har De ikke haft mulighed for at begære underretning om tidspunktet for afhøringerne af Deres klient, hvilket jeg finder meget beklageligt.

Jeg finder i øvrigt ikke tilstrækkeligt grundlag til at udtale kritik af, at kriminalassistenten i den konkrete sag rettede telefonisk henvendelse til Deres klient den 6. november 2012, uden at De var orienteret herom.

Jeg har herved især lagt vægt på, at det ikke fremgår af Deres e-mail af 24. oktober 2012, at Deres klient ikke måtte kontaktes med henblik på eventuel afhøring, ligesom kriminalassistenten har forklaret, at baggrunden for, at han rettede henvendelse til Deres klient, var, at denne tidligere havde tilkendegivet, at var villig til at lade sig afhøre, ligesom der var fremkommet oplysninger i sagen, der tydede på, at hans rolle var af mindre betydning.

Jeg kan endvidere oplyse, at jeg ikke finder grundlag for at tilsidesætte statsadvokatens vurdering af, at kriminalassistenten – på trods af den anførte kritik – ikke har udvist en tjenesteforsømmelse af en sådan grovhed, at forholdet er strafbart, jf. straffelovens § 156.

Jeg er enig med statsadvokaten i, at der ikke er rimelig formodning om, at der er begået noget strafbart.

...

Jeg har sendt sagen tilbage til Den Uafhængige Politiklagemyndighed til eventuel videre behandling som adfærdsklage.”